

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 13.05.2016 r. powód A. G. (1), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wnosił o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 19.300,00 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami liczonymi od dnia 12.05.2016 r. oraz kosztów procesu według norm prawem przepisanych /k. 3/.

Uzasadniając swe żądanie wskazał, że w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 07.05.2015 r.- za którego skutki pozwany ponosi odpowiedzialność w ramach ubezpieczenia OC, powód doznał urazów: obu kolan, nadgarstka, kręgosłupa szyjnego oraz rozstroju psychofizycznego. W toku postępowania likwidacyjnego ustalono, iż powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 20%, następnie pismem z dnia 18.03.2016 r. ubezpieczyciel poinformował powoda o przyznaniu mu kwoty 14.700 złotych tytułem zadośćuczynienia. W ocenie powoda ww. kwota jest zaniżona i niewspółmierna do doznanych przez powoda skutków i następstw powypadkowych oraz ich trwałości.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew, wносиła o: oddalenie powództwa w całości a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych / k. 11/.

W uzasadnieniu ww. pisma wskazano, iż dochodzona przez powoda kwota jest rażąco wygórowana i nie znajduje podstaw w stanie faktycznym sprawy. Natomiast kwota wypłaconego dotychczas świadczenia w pełni rekompensuje doznaną przez powoda krzywdę. Nadto została ustalona w oparciu o stopień cierpienia psychicznego poszkodowanego, ich nasilenie oraz konsekwencje w życiu prywatnym i społecznym, oraz wiek poszkodowanego.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 07.05.2015 r. A. G. (1) pełnił służbę i wraz z dwoma innymi funkcjonariuszami policji K. T. i C. M., przewozili zatrzymanego D. C. z Z. do B.. Około godziny 22.30 gdy znajdowali się w pobliżu miejscowości P. w Gminie R., jadący z naprzeciwka pojazd ciężarowy marki M. (...) (o nr rej. (...)) w zestawie z naczepą marki S. (o nr rej. (...)), zjechał na przeciwny pas ruchu po którym przemieszczały się ww. osoby- doprowadzając do zderzenia czołowo bocznego ww. pojazdów.

W trakcie tego zdarzenia nastąpiło silne oddziaływanie przedniej części samochodu M. na lewy bok nadwozia samochodu F. (...) co spowodowało ścięcie elementów lewej strony nadwozia tego pojazdu. Po zderzeniu pojazd którym podróżował A. G. (1) przemieszczał się dalej do przodu, obracając się i zjeżdżając na prawe pobocze a następnie wjeżdżając na przydrożną skarpe- zatrzymał się na prawym boku. Podczas wypadku A. G. (1) zajmował miejsce na fotelu przednim pasażera- siedział obok kierowcy. Miał zapięte pasy bezpieczeństwa, które stabilizowały jego ciało i nie pozwoliły na jego przemieszczanie się (co uchroniło go przed rozległymi, ciężkimi uszkodzeniami wielomiejscowymi), nie mniej jednak w czasie zdarzenia kończyny górne i dolne a także głowa nie były ustabilizowane i przemieszczały się zgodnie z powstałymi przy zdarzeniu i podczas przemieszczania się samochodu siłami /opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej i medycyny sądowej- k. 236/.

A. G. (1) w wyniku uderzenia utracił przytomność i odzyskał ją dopiero gdy przybyli na miejsce zdarzenia funkcjonariusze policji próbowali go wyciągnąć z pojazdu.

Po opuszczeniu pojazdu A. G. (1) został przewieziony karetką pogotowia do Z. gdzie był hospitalizowany na Oddziale C. Urazowym Szpitala (...) w Z.. Po wypisie leczenie było kontynuowane w Poradni Chirurgicznej, Neurologicznej, Ortopedycznej i (...) Psychicznego w Szpitalu (...) ZOZ w S., a także w jednostkach niepublicznych /informacja (...) Osobista Zestawienie udzielonych świadczeń dla pacjenta- k. 64- 67, dokumentacja medyczna A. G. (2) z: (...) - k.108, (...) - k.110, Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w S.- k.113, Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Wojewódzkiej (...) w B.- k. 115, (...) - k. 117, Szpitala (...) w Z.- k. 123, (...) Diagnostyka (...) - k. 127, karta medycznych czynności ratunkowych- Wojewódzkiej stacji pogotowia ratunkowego w Ł.- k. 121/.

W wyniku wypadku A. G. (1) doznał: urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu /opinia biegłego z zakresu neurologii k. 137- 145/, stłuczenia klatki piersiowej, więzadłowego uszkodzenia kręgosłupa szyjnego, skręcenia stawu nadgarstka prawego, stłuczenia stawu łokciowego lewego, urazu stawu kolanowego prawego i stawu kolanowego lewego /opinia biegłego z zakresu ortopedii- k. 163- 167v./.

Bezpośrednio po wypadku A. G. (1) nosił kołnierz pólstywny S.- stabilizujący odcinek szyjny oraz ortezę na rękę i przedramieniu prawym, a także poddawany był intensywnej rehabilitacji /akta szkody (...). W związku z traumatycznym przebiegiem wypadku ww. kilka dni po zdarzeniu podjął leczenie w (...) w S., które kontynuował przez rok czasu. W tym czasie przyjmował lek P. oraz doraźnie L., które miały mu pomóc w przezwyciężeniu stanów lękowych /historia choroby (...) – k. 119/, jednocześnie dwukrotnie korzystał z pomocy psychologa policyjnego.

Stan po więzadłowym urazie kręgosłupa szyjnego z przewlekłym zespołem bólowym i ruchowym spowodował u niego trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 3%, zaś przebyte skręcenie stawu nadgarstkowego prawego z niewielkim ograniczeniem funkcji ruchowej- 2% uszczerbek, stan po skręceniu stawu kolanowego prawego- 2 %, stan po skręceniu stawu kolanowego lewego- 5 %, zaś stan po stłuczeniu stawu łokciowego lewego oraz uraz głowy nie spowodowały trwałego uszczerbku /opinia biegłego z zakresu ortopedii- k. 163- 167v., opinia biegłego z zakresu neurologii- k. 137-145, 190/. W zakresie skutków psychologicznych przebyty wypadek spowodował trwałe uszczerbek w wysokości 5 % /opinia biegłych z zakresu psychologii i psychiatrii- k. 272/.

Przed przedmiotowym zdarzeniem A. G. (1) nie leczył się z powodu chorób przewlekłych. Korzystał z porad lekarskich z powodu infekcji górnych dróg oddechowych oraz dolegliwości bólowych kręgosłupa lędźwiowego. W 2006 r. miał złamaną szczękę zaś w 2013 r. był uczestnikiem wypadku drogowego w wyniku którego doznał urazu głowy i miał kołatanie przedsionków, nie mniej jednak ww. dolegliwości nie miały żadnego wpływu ani na powstanie ani na rozmiar urazów odniesionych wyniku zdarzenia z dnia 07.05.2015 r. /opinia biegłego z zakresu ortopedii- k. 163- 167v., opinia biegłego z zakresu neurologii- k. 144/.

Przed wypadkiem A. G. (1) pracował jako funkcjonariusz policji w (...) Biurze (...). Trzykrotnie uczestniczył w misjach pokojowych na terytorium B. oraz K., był również członkiem Zespołu (...). Był bardzo wysportowany i uprawiał różnorodne sporty, w tym jeździł na motocyklu sportowym. Do pracy wrócił po 2 miesięcznym okresie zwolnienia lekarskiego, jednakże stan zdrowia oraz emocje i przeżycia towarzyszące wypadkowi zmusiły go do podjęcia pracy w innej jednostce- Komendzie Powiatowej Policji w S. (jako z-pca naczelnika wydziału kryminalnego. Do chwili obecnej nie powrócił do sprawności fizycznej sprzed przedmiotowego zdarzenia /akta szkody (...).

Bezpośrednio po wypadku stracił 10 kg wagi, miał problemy ze snem, często wybudzał się i śniły mu się koszmary o tematyce zdarzenia. Zaś w ciągu dnia wielokrotnie wracały do niego obrazy sprzed wypadku: ostatnie rozmowy, twarze kolegów, ich głos a także wspomnienie ogromnego huk i krzyku oraz obraz ich zmasakrowanych ciał. Miewał myśli samobójcze (nie widział sensu życia) a także przeżywał syndrom ocalańca (wyrzucał sobie, że usiadł na miejscu, które zwykle zajmował jego zmarły kolega). Nie był w stanie prowadzić samochodu oraz denerwował się gdy członkowie jego rodziny gdzieś jechali.

W ww. okresie A. G. (1) doświadczył wielu strat emocjonalnych- śmierć dwóch bliskich kolegów, pogorszenie relacji rodzinnych, utrata własnej sprawności fizycznej i psychicznej, częściowa utrata niezależności z uwagi na lęk przed prowadzeniem pojazdu, utrata satysfakcji zawodowej i poczucie braku perspektyw zawodowych. Stracił dotychczasowe zainteresowania, unikał zarówno spotkań towarzyskich jak i kontaktów z żoną i dwójką małoletnich dzieci. Stał się bardziej drażliwy, nerwowy, miał częste wybuchy złości, był niedostępny emocjonalnie i fizycznie (całkowity spadek libido). Zauważył u siebie zaburzenia koncentracji uwagi.

Najgorsze samopoczucie utrzymywało się przez okres około roku od wypadku. W tym czasie A. G. (1) konsultował się z psychologiem policyjnym i podjął leczenie psychiatryczne – z czasem zarówno cierpienia jak i dolegliwości natury psychicznej- psychologicznej zmieniły swoje natężenie. Jednak nadal choć o niewielkim stopniu ich nasilenia i okresowo- utrzymują się zaburzenia snu, okresowa drażliwość, napięcie emocjonalne, niepokój i lęk w ruchu

komunikacyjnym. Do chwili obecnej występują u niego skutki natury psychologicznej których źródłem są urazy doznane w czasie wypadku.

Na skutek dolegliwości fizycznych z ich przełożeniem także na strefę psychiczną pogorszył się stopień jakości i zadowolenia z życia. Skutki psychiczne- emocjonalne są nadal okresowo odczuwalne i występują w postaci zaburzeń snu, niepokoju, lęku, napięcia, ograniczeń motorycznych, dolegliwości bólowych, lęku przed swobodnym poruszaniem się w ruchu ulicznym, zaniżonej samooceny, częstych powrotów myślowych do stresora, drażliwości. Powyżej wskazane objawy obniżają satysfakcję z życia oraz kompetencje społeczne. A. G. (1) na skutek wypadku doznał silnego urazu psychicznego związanego z poczuciem zagrożenia swojego życia, silnym bólem oraz szokiem na skutek śmierci najbliższych kolegów w dramatycznych okolicznościach. Jego cierpienia wiązały się przede wszystkim z silnym bólem oraz ograniczeniami motorycznymi, natomiast uraz psychiczny spowodował zmiany w obrębie jego nastroju i napędu, które zostały objęte leczeniem farmakologicznym w PZP/opinia biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii- k. 271, akta szkody (...).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 18 kwietnia 2017 r. w sprawie (...) J. P. został uznany winnym popełnienia czynu zabronionego z art. 177 § 2 k.k.(...) k. 558/

Kierujący pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) J. P. w dacie deliktu korzystał z ochrony ubezpieczeniowej od odpowiedzialności cywilnej, zapewnionej przez (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. /okoliczność bezsporna/. Pismem z dnia 21.02.2016 r. A. G. (1) zgłosił szkodę ww. ubezpieczycielowi, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyjął odpowiedzialność cywilną za skutki zdarzenia z dnia 07.05.2015 r., a następnie pismem z dnia 18.03.2016 r. poinformował powoda o przyznaniu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 14.700,00 złotych. Pomimo licznych pism ze strony powodowej pozwany do chwili obecnej nie zmienił swojego stanowiska / akta szkody (...).

Sąd zważył co następuje:

Stosownie do art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu, chyba że szkoda ta wystąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą odpowiedzialności nie ponosi. Gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Art. 436 § 2 k.c. wskazuje natomiast, iż w przypadku wyrządzenia szkody osobom przewożonym z grzeczności - jak miało to miejsce w niniejszym przypadku - posiadacz pojazdu za szkodę odpowiada na zasadach ogólnych, a więc na zasadzie winy (art. 415 k.c.). W okolicznościach niniejszej sprawy poza sporem pozostawał fakt, iż winę za przedmiotowy wypadek komunikacyjny z dnia 07.05.2015 ponosił kierujący samochodem ciężarowym marki M. (...) o nr rej. (...) – J. P. (co zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 18 kwietnia 2017 r. w sprawie (...)).

W wyniku zderzenia pojazdów podróżujący na miejscu pasażera A. G. (1) doznał urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, stłuczenia klatki piersiowej, więzadłowego uszkodzenia kręgosłupa szyjnego, skręcenia stawu nadgarstka prawego, stłuczenia stawu łokciowego lewego, urazu stawu kolanowego prawego i stawu kolanowego lewego, zaś jego dwa koledzy- funkcjonariusze policji ponieśli śmierć na miejscu. Spełnienie przesłanek deliktowej odpowiedzialności cywilnej po stronie kierującego samochodem ciężarowym marki M. (...) o nr rej. (...) nie było przy tym przedmiotem sporu.

Wątpliwości Sądu nie budziło również, iż (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., na mocy zawartej z posiadaczem stosownej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odpowiada za szkody wywołane ruchem (...) o nr rej. (...), tzn. jest zobligowane do naprawienia szkody wyrządzonej w związku z wypadkiem drogowym z dnia 07.05.2015 r. na osobie A. G. (2). Stosownie bowiem do dyspozycji art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z kolei wedle dyspozycji art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym

Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r., poz. 2060 z późn. zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Podstawą zgłoszonego w tymże procesie żądania zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez A. G. (2) był art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. Zgodnie z powyższym przepisem w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przesłanki do wystąpienia o przyznanie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w zasadzie są analogiczne jak w przypadku dochodzenia roszczeń o naprawienie szkody majątkowej. Powszechnie przyjmuje się, iż zadośćuczynienie jest swoistą postacią odszkodowania, którego celem jest zrekompensowanie uszczerbku w dobrach osobistych, a zatem szkody niemajątkowej. Jest to swoiste wynagrodzenie za doznane cierpienia, ból fizyczny, negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi, następstwami uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia. Tak więc odwołując się do ogólnych zasad odpowiedzialności cywilnej z tytułu czynów niedozwolonych należy wskazać, iż podstawową przesłanką takiego roszczenia jest fakt doznania szkody niemajątkowej (krzywdy) wynikającej z działania bądź zaniechania kwalifikowanego jako czyn niedozwolony, naruszający dane dobro osobiste określone w przepisie art. 444 k.c. Pojęcie „sumy odpowiedniej”, użyte przez ustawodawcę w art. 445 § 1 k.c., w istocie ma charakter nieodkreślony. Tym niemniej jednak w judykaturze wskazywane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. I tak zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. Funkcja kompensacyjna zadośćuczynienia za doznaną krzywdę musi być przy tym rozumiana szeroko, albowiem obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i sferę psychiczną poszkodowanego. Przyznane świadczenie pieniężne musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną, wymierną wartość dla samej osoby poszkodowanej, a jednocześnie jego wysokość nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy (musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być – przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego – utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa). W świetle ugruntowanej linii orzecznictwa niewłaściwym jest przyjmowanie automatyzmu w ustalaniu wielkości zadośćuczynienia, uzależniając jego wymiar wyłącznie od stopnia utraty zdrowia, bowiem stopień ten w żadnym razie nie jest równoznaczny z rozmiarem krzywdy i wielkością należnego zadośćuczynienia (por. wyrok SN z dnia 5 października 2005 roku, I PK 47/05). Zdaniem Sądu, posługiwanie się tabelami procentowego uszczerbku na zdrowiu i stawkami za każdy procent trwałego uszczerbku przy ocenie rozmiaru szkody może mieć znaczenie jedynie pomocnicze - orientacyjne - dla rozstrzygnięcia zasadności roszczenia o zadośćuczynienie.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia należnego powodowi z tytułu krzywdy doznanej na skutek zdarzenia z dnia 07.05.2015 r. Sąd wziął pod uwagę w pierwszej kolejności zakres odniesionych przez niego obrażeń, proces ich leczenia i związanych z tym cierpień fizycznych.

Stosownie do opinii sądowo- lekarskich sporządzonych przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii W. S. /k. 163-167v., 189-191/ oraz biegłą sądową z zakresu neurologii T. P. /k. 137- 145/ A. G. (1) doznał urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, stłuczenia klatki piersiowej, więzadłowego uszkodzenia kręgosłupa szyjnego (z przewlekłym zespołem bólowym i ruchowym), skręcenia stawu nadgarstka prawego (z niewielkim ograniczeniem funkcji ruchowej), stłuczenia stawu łokciowego lewego, urazu stawu kolanowego prawego i stawu kolanowego lewego. Jednocześnie ww. biegli stwierdzili, iż wcześniejsze dolegliwości na jakie leczył się powód przed wypadkiem, (w postaci infekcji górnych dróg oddechowych, dolegliwości bólowych kręgosłupa) oraz wcześniejsze urazy (tj. złamana szczeka, uraz głowy i kołatanie przedsionków) nie miały żadnego wpływu na urazy jakich powód doznał w przedmiotowym wypadku ani na rozmiar doznanego uszczerbku na zdrowiu.

Jednocześnie stosownie do opinii sporządzonej przez biegłego z zakresu techniki motoryzacji i techniki rolniczej K. J. oraz biegłego z zakresu medycyny sądowej M. H. /k. 219- 236/ wskazane powyżej urazy oraz wynikające z nich dolegliwości bólowe mają swoje źródło w zdarzeniu z dnia 07.05.2015 r. Biegli wskazali, iż podczas przedmiotowego

wypadku powód zajmował miejsce na fotelu przednim pasażera i miał zapięte pasy bezpieczeństwa, co uchroniło go przed rozległymi, ciężkimi uszkodzeniami wielomiejscowymi jakich doznałby przemieszczając się wewnątrz pojazdu bądź poza pojazdem. Jednakże mimo, iż pasy bezpieczeństwa stabilizowały ciało powoda i nie pozwoliły na jego przemieszczanie, to podczas zdarzenia dolne i górne kończyny a także głowa powoda nie były ustabilizowane i przemieszczały się zgodnie z powstałymi przy zderzeniu i podczas przemieszczania się samochodu siłami. Analiza dokumentacji fotograficznej z miejsca zdarzenia pozwala na wskazanie, że przedział zajmowany przez powoda w samochodzie był ograniczony przez panel środkowy, który przemieścił się w kierunku siedzenia przedniego pasażera. Ponadto powypadkowe położenie samochodu F. na bocznej prawej powierzchni wskazuje, że podczas przemieszczania pojazdu do powyższego położenia powód mógł doznać urazów bocznej prawej powierzchni ciała w tym kończyn prawych. Bezpośrednio po zdarzeniu A. G. (1) zgłaszał załodze pogotowia dolegliwości ze strony nadgarstka prawego, obu kolan i klatki piersiowej. Podobne dolegliwości oraz bóle kręgosłupa szyjnego powód wskazywał podczas hospitalizacji w SP ZOZ w Z.. Biegli wskazali, że obrażenia łokcia lewego, obu kolan, prawego nadgarstka i klatki piersiowej były wynikiem urazów bezpośrednich działających na powyższe okolice ciała. Uraz odcinka szyjnego kręgosłupa wynikał z mechanizmu pośredniego- gwałtownego przemieszczania głowy względem tułowia ustabilizowanego pasem bezpieczeństwa (mechanizm zgięciowo- odgięciowy z możliwą komponentą rotacji). Nadto stwierdzili, że dokumentacja medyczna powoda nie wskazuje na istnienie w przeszłości zmian urazowych bądź chorobowych w okolicach kolan, nadgarstka prawego, lewego łokcia czy szyjnego odcinka kręgosłupa. Zatem ww. obrażenia i odczuwane przez powoda dolegliwości bólowe należy wiązać wyłącznie z wypadkiem drogowym z dnia 07.05.2015 r.

Odniesione przez powoda obrażenia nie łączyły się z potrzebą długotrwałej hospitalizacji nie mniej jednak dolegliwości bólowe ze strony nadgarstka prawego, kolana lewego i odcinka szyjnego kręgosłupa zmuszały go do wielokrotnych wizyt u lekarzy specjalistów (neurologa, chirurga, ortopedy, specjalistę od rehabilitacji, lekarza rodzinnego) i pogłębienia diagnostyki, która wykazała uszkodzenia struktur więzadłowych kolana lewego i łąkotki przyśrodkowej.

Tym niemniej wątpliwości Sądu nie budziło, iż odniesione obrażenia łączyły się u powoda ze znacznymi dolegliwościami bólowymi, na co wskazywało chociażby przyjmowanie przez poszkodowanego leków przeciwbólowych – początkowo dostępnych wyłącznie na receptę, a następnie powszechnie dostępnych. Jednocześnie powód do chwili obecnej nie powrócił do stanu zdrowia sprzed wypadku, a jak zostało już wskazane w części dotyczącej ustaleń faktycznych, skutkiem zdarzenia w zakresie zdrowia fizycznego jest łącznie 15 % trwałe uszczerbek na zdrowiu.

Przy ocenie wysokości należnego zadośćuczynienia Sąd uwzględnił również skalę cierpień psychicznych powoda związanych ze zdarzeniem.

A. G. (1) przed zdarzeniem z dnia 07.05.2015 r. pracował jako funkcjonariusz policji w (...) Biurze (...). Był bardzo aktywny fizycznie i społecznie. Na skutek doznanych w wypadku obrażeń pozostawał przez okres 2 miesięcy na zwolnieniu lekarskim a następnie był zmuszony do zmiany pracy na wymagającą mniejszej sprawności fizycznej, a jednocześnie mniej dla niego satysfakcjonującą.

Następnie należy zauważyć, że dramatyczne okoliczności w jakich powód odzyskał przytomność po wypadku (w dymiącym wraku, zakleszczony elementami samochodu, obok zmarłych w wyniku wypadku kolegów) oraz utrata bliskich kolegów odcisnęły bardzo silne piętno na jego psychice. Bezpośrednio po zdarzeniu powód wpadł w depresję, miał myśli samobójcze oraz przeżywał syndrom ocalańca- nie mógł sobie wybaczyć, że zamienił się na miejsca z kolegą i przez to przeżył zamiast niego. W nocy śniły mu się koszmary, natomiast w ciągu dnia przychodziły wspomnienia dotyczące przedmiotowego zdarzenia. Funkcjonował w ciągłym lęku i napięciu, był drażliwy i ciężki w komunikacji, wyobcował się od najbliższej rodziny i znajomych. Dodatkowo z uwagi na dolegliwości bólowe, ograniczenia motoryczne i występowanie lęku przed swobodnym poruszaniem się w ruchu ulicznym miał zaniżoną samoocenę. Biegły z zakresu psychiatrii oraz biegły z zakresu psychologii /k. 265- 272/ w swej opinii wskazali, że powód doznał wielu krzywd i cierpień psychicznych. Na skutek dolegliwości fizycznych z ich przełożeniem na sferę psychiczną pogorszył się stopień jakości i zadowolenia z życia. Skutki psychiczne i emocjonalne są nadal okresowo odczuwalne w postaci zaburzeń snu, niepokoju, lęku, napięcia, ograniczeń motorycznych, dolegliwości bólowych, lęku

przed jazdą samochodem, częstych powrotów myślowych do stresora, drażliwości. Ww. objawy obniżają satysfakcję z życia oraz kompetencje społeczne. Jednocześnie biegli wskazali, że powód na skutek przedmiotowego wypadku doznał silnego urazu psychicznego związanego z poczuciem zagrożenia swojego życia, silnym bólem oraz szokiem na skutek śmierci najbliższych kolegów w dramatycznych okolicznościach. Dodatkowo uraz psychiczny spowodował zmiany w obrębie jego nastroju i popędu, które zostały objęte leczeniem farmakologicznym w (...). Biegli stwierdzili występowanie u powoda opisanych powyżej zaburzeń adaptacyjnych oraz przebyty epizod depresji w stopniu umiarkowanym. W konsekwencji orzekli, iż u powoda istnieje długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 5 % a nadto wskazana jest dalsza opieka psychologiczna.

Wskazane wyżej opinie biegłych sądowych z zakresu neurologii, ortopedii, rekonstrukcji wypadków, medycyny pracy, psychiatrii i psychologii Sąd uznał za w pełni wiarygodny materiał dowodowy, pozwalający na miarodajne dokonanie potrzebnych do rozstrzygnięcia sporu ustaleń. Złożone opinie były kompletne i pozwoliły na jednoznaczne wnioski w zakresie zarówno doznanych przez A. G. (2) na skutek zdarzenia z dnia 07.05.2015 r. obrażeń ciała, przebytego procesu leczenia, doznawanych przez niego dolegliwości i ograniczeń związanych z przebyłym wypadkiem, jak i rokowań na przyszłość. Biegli, po przeprowadzeniu wywiadu, badania klinicznego oraz dokonaniu analizy zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej, w sposób pełny, jasny i logiczny odpowiedzieli na wszystkie zadane im pytania.

Reasumując zaprezentowane wyżej rozważania Sąd doszedł do przekonania, iż żądana przez A. G. (2) kwota 19.300 złotych tytułem uzupełnienia dotychczas wypłaconej mu przez ubezpieczyciela kwoty zadośćuczynienia (14.700 złotych)- po uwzględnieniu skali uszkodzeń ciała oraz rozstroju zdrowia, przebiegu procesu leczenia i rehabilitacji, trwałości doznanych obrażeń ciała i uszczerbku na zdrowiu, a także rozmiaru cierpień psychicznych- jest adekwatna w stosunku do doznanych krzywd.

Na uwzględnienie zasługiwało także żądanie zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda odsetek ustawowych za opóźnienie od zasądzonej kwoty. Stosownie do art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd stanął przy tym na stanowisku, iż przewidziana w art. 448 k.c. możliwość przyznania zadośćuczynienia nie zakłada dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze, w związku z czym odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia powinny być zasądzone od dnia, w którym zobowiązany ma zadośćuczynienie zapłacić (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 września 1970 r., II PR 257/70, OSNC 1971, Nr 6, poz. 103, z dnia 12 lipca 2002 r., V CKN 1114/00, LEX nr 56055, z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 434/09, LEX nr 602683, z dnia 14 stycznia 2011 r., I PK 145/10, OSNP 2012, nr 5-6, poz. 66).

Mając wskazane okoliczności na względzie w pozostałym zakresie sąd żądanie zasądzenia odsetek oddalił.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. stosownie do którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw- koszty procesu- w przedmiotowej sprawie kwotę 5.782 złotych. Natomiast o pobraniu od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Sokółce kwoty 4.219 złotych orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 i w zw. z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.